

jistky. Takto omezené promlčení vede k stejnému výsledku i pro dobu po uplynulém tříletí (ovšem počítanou se zřetelem k velicímu předpisu § 19, první odst. druhá věta zák. pojišť.), kdy na místo nevykonané volby pojistníkovy nastupuje její ztráta. Takovéto posuzování zažalovaného nároku pojistníkovy hověí zajisté i uvedenému záhlaví § 16 poj. podm. o nezrušitelnosti pojištění. Odvolací soud, nevystihnuv rozdíl mezi nároky z pojistné smlouvy a řídě se toliko doslovem § 21 poj. podm. a § 19 poj. zák., neposoudil věc správně po právní stránce. Námitka promlčení, pro kterou nevyhověl odvolací soud určovacímu žalobnímu žádání, není tedy opodstatněna. Druhá část žalobní žádosti, v které se žalobce domáhá vystavení pojistky, jest jen důsledkem oprávněnosti hlavního nároku, k němuž jest podružné povahy, a tkví v doslovu dodatku § 16 všeob. poj. podm.,

Čís. 15451.

K § 20 zák. čís. 154/34 Sb. z. a n.

Předpis § 20, první odstavce zák. čís. 154/34 Sb. z. a n. vyžaduje, aby zaměstnavatel s k u t e č n ě obdržel oznámení o úrazu nebo nemoci zaměstnance; nestačí, že oznámení bylo zaměstnancem zaměstnavateli odesláno.

(Rozh. ze dne 1. října 1936, Rv I 975/36.)

Žalobce tvrdě, že byl žalovaným bezdůvodně propuštěn dne 30. března 1935, ač mu příslušela čtvrtletní šestinedělní výpověď, domáhá se na žalovaném mimo jiné i náhrady platu za dobu odpovídající skončení služebního poměru řádnou výpovědí. Proti žalobě namítl žalovaný, že služební poměr se žalobcem byl rozváznán důvodně, poněvadž ten, ač dne 26. března 1935 vyzván, by podal zprávu o svém zdravotním stavu, tak neučinil. P r v ý s o u d žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d uznal v této části podle žaloby vzav za prokázáno, že na výzvu žalovaného odpověděla žalovanému Marie T. jménem žalobcovým, že nemoc žalobcova potrvá ještě asi 6 dní.

N e j v y š š í s o u d zrušiv rozsudek odvolacího soudu uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

K tomu, aby zaměstnanec vyhověl oznamovací povinnosti uložené mu v § 20, odst. 1 zák. čís. 154/34, nestačí, že zaměstnanec oznámení zaměstnavateli odeslal, nýbrž se vyžaduje, aby zaměstnavatel oznámení skutečně obdržel. Oznámení zaměstnancovo zaměstnavateli má pro tohoto značný význam, uváží-li se zejména, že zaměstnavatel v případě delší nepřítomnosti zaměstnancovy musí včas zařídit, aby chod podniku netrpěl nepřítomností zaměstnancovou. Nevyhovění oznamovací povinnosti ve lhůtě stanovené v § 34 čís. 4 zák. čís. 154/34 oprávně-

ňuje dále zaměstnavatele, aby propustil předčasně zaměstnance. Oznamovací povinnost je tudíž uložena zaměstnanci v § 20, odst. 1 v zájmu zaměstnavatelově a jest proto na zaměstnanci, aby prokázal, že jeho oznámení, že mu brání ve výkonu služby nemoc nebo úraz, zaměstnavatele skutečně došlo. V souzené věci však bylo odvolacím soudem zjištěno jen, že Marie T. jménem žalobce psala žalovanému, že nemoc potrvá ještě asi 5 nebo 6 dní, nebylo však zjištěno, zda tato zpráva žalovaného skutečně došla. Bude proto i v tomto směru řízení doplniti (§ 182 c. ř. s.).

Čís. 15452.

Vyúčtování starého dluhu, připočtení jiných dluhů a vystavení nového dluhopisu o nové jednotné listině zakládá po případě novaci podle § 1376 obč. zák.

Není-li jinak ujednáno, zaniká smlouvou o obnovu i ručení rukojmího a plátce.

(Rozh. ze dne 1. října 1936, Rv I 1561/36.)

Žalující spolek přednesl, že poskytl Antonínu S-ovi zápůjčky v částce 6.500 Kč, za niž se žalovaný zaručil jako rukojmí a plátce. Poněvadž pohledávka ta jest proti Antonínu S-ovi nedobytná, domáhá se žalobce jejího zaplacení na žalovaném. Proti žalobě namítl žalovaný, že zažalovaná pohledávka zanikla proti vypůjčitelu novací a že důsledkem toho zanikl i jeho, žalovaného, závazek jako rukojmího a plátce. P r v ý s o u d uznal žalobní nárok důvodem po právu. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Rozhodnutí věci závisí na tom, zdali ve zřízení nového dluhopisu ze dne 24. ledna 1932, v němž zažalovaná pohledávka ve výši 6.500 Kč se zadrženými úroky až do 24. ledna 1932 byla sečtena s jinými pohledávkami a proměněna v jednotný dluh v částce 24.950 Kč, aniž nová listina obsahovala zmínku o žalovaném, jenž ručil jako rukojmí a plátce podle dlužního úpisu ze dne 13. února 1931, nutno spatřovati novaci ve smyslu § 1376 obč. zák. a zdali v kladném případě zaniklo ručení žalovaného. Odvolací soud řešil obě otázky docela správně. Z dluhopisu ze dne 13. února 1931 je viděti, že tam šlo o dluh Antonína S. ve výši 6.500 Kč, za který žalovaný a manželé S-ovi ručili jako rukojmí a plátci. Z nového dluhopisu ze dne 24. ledna 1932 vyplývá, že v něm původní dlužník a manželé S-ovi uznali společný dluh v částce 24.950 Kč, v němž — jak nesporno — jest shora uvedený dluh obsažen. Tento postup, t. j. vyúčtování starého dluhu, připočtení jiných dluhů a vystavení nového dluhopisu o jednotné jistině zakládá však novaci ve smyslu § 1376 obč. zák.; tvrzení dovolatelovo, že došlo k nové smlouvě